Grot van Canashito

(Fig. 75-77)

In de steile noordwand van het Hogere Terras van de Seroe Canashito liggen twee ondiepe grotten – eigenlijk niet meer dan schuilplaatsen (abris) – die enige bekendheid hebben gekregen om de rotstekeningen welke er in werden aangetroffen. De grootste hiervan werd de *Grot van Canashito* genoemd, hoewel andere holen in dit landschappelijk en historisch zo belangwekkend terrein deze naam stellig méér verdienen.

De Grot is niet meer dan 12 m diep en 2½ m hoog. De bodem is steenachtig, plaatselijk sterk gefosfatiseerd, en slechts hier en daar met wat poederachtige verweringsgrond bedekt. Er zijn maar weinig resten van druipsteenafzettingen.

Deze 'grot' werd voor de eerste keer bezocht op 14 januari 1949, daarna nog op 22 oktober 1967.

De steengroeve van Canashito – die thans nagenoeg de gehele heuvel heeft doen verdwijnen – gaf profielen te zien met holten van verschillende afmetingen. De lagen waarin deze gerangschikt waren hadden mogelijk niet alleen te maken met verschillen bij de opbouw van de kalksteen, maar ook met perioden van constante grondwaterstanden (fig. 25).

The *Cave of Canashito* is situated in the northern escarpment of the Higher Terrace of the Seroe Canashito (fig. 74), 15–20 m below its summit, at an altitude of about 55–60 m. It is the largest of the two caves, or abris, from which several interesting Indian rock drawings have been described.

The floor is rocky, in some places covered with some residual soil. There are only a few remains of dripstone deposits left. The entrance has been slightly widened by subaerial processes.

Greatest length almost 12 m; average width 5 m; greatest height 2½ m.

The quarry of Canashito showed a profile with several cavities arranged in different horizontal levels, possibly corresponding to former groundwater levels (fig. 25).

De grotten van de Nederlandse Antillen = Caves of the Netherlands Antilles / P. Wagenaar Hummelink, 1979